

โมยราพ

โมยราพ เป็นพญายักษ์เจ้าแห่งเมืองบาดาล ภายหลังมีองค์อื่น 1 พักตร์ 2 กร มงกุฎกนก ปากขม ตากระเซ้
 อดุส ได้แก่งัดองยาสะกดและกระบอง เป็นบุตรของ มหามายักษ์ ซึ่งเป็นญาติกับ ทศกัณฐ์ โมยราพเป็น
 ศิษย์ของ ฤาษีสุเมธ มีมนต์สะกดทัพโดยการเป่าสังข์ มีความคงทนอดุส และอดอดองใจได้ไว้ในตัว
 แมลงภู มีฤทธิ์มากจนได้ครองเมืองบาดาล โมยราพ มีน้องชื่อ นางพิราภจน

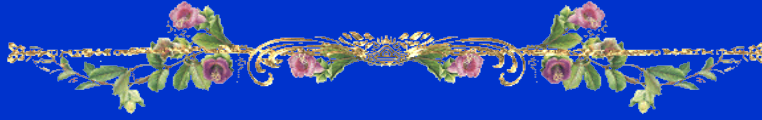
ตัวโมยราพเจ้า	กรุงบาดาลแฮ
สังข์อองอองอสุรา	ฤทธิ์แก้อัด
เป็นโอรสมหา	ยมยักษ์ นั้นนอ
ทรงมงกุฎกนกแพ้ว	เผ่าพ่อพรหมินทร์

บทกลอน : เรืองรามเกียรติ์

ผู้แต่ง : สีนตฤณีสมัยอยุธยา สมัยกรุงธนบุรี และ สมัยกรุงรัตนโกสินทร์

ไมยราพ ตัณณะครในรามเกียรติ์ ลำดับ ๑๓

โดย นักกลอน KU ๒๗

ไมยราพ (๑)

ไมยราพกายมีสีม่วงอ่อน
มีสองกรหนึ่งพักตร์ตั้งจิตทำเนน
บุตรมหายมัยภษญาคฤช
เป็นเจ้าเมืองบาดาลสะท้านไกล

ทรงมงกุฎนภกเขต
เป่ากลองฆาตผู้ตั้งรูกัดบใหญ่
ทรงเกรงกลัวให้กระบองได้ดั่งใจ
ถอดดวงใจก็ทำยามลำเป็น

ขอปลื้ณาวิชาเวทย์อาคม
ขอปลื้ณาวิชายุทธ์มีสุดเนน
เป่าสะกดกองทัพได้จับเป็น
อาดูรเด่นมิติตัดไม่กลัวใคร

ไมยราพ (๒)

ตั้งความที่เขี้ยวขบถด้านเวทมนต์
สะกดจนศัตรูทัพตั้งรูกัดบใหญ่
ทศกัณฐ์หรือจะรอรับขอให้
ไมยราพไปให้วิชาฆ่าพระราม

ยอมแปลงกายเป็นสิงเวียงปะปน
กับเหล่าพลเดินไปไม่เกรงขาม
จนรู้ข่าวคราเคราะห์ของพระราม
ละหมดยามในวันรุ่งเช้าพรุ่งนี้

จึงรีบหนีออกจากกลุ่มตะคุ่มลับ
กลายร่างกลับเป็นยักษ์ดั่งบักษี
เกาะเหินโบที่เภาไสลาตีรี
กัณฑ์แฉ่งอีกตั้งองยาสะกดมนต์

เหล่าทหารในกองทัพพาหุลับใหญ่
มีพลับพลาบังกันภัยไม่เป็นผล
คุ้มพระรามไม่ชักรักใจในน้ำตน
ในบัดดลพาพระองค์ลงบาดา

ทรงถูกขังอย่างมั่นคงในกรงเหล็ก
ทหารเอกจะตั้งองมาตามหาพล่า
ตั้งตั้งให้ดื่มน้ำไว้ให้เตรียมการ
หนุมนมาจะ ได้ชมดื่มพระราม

ไมยราพในคืนนั้นสิ้นประหลาด
ที่มีอาบปล่าโยไปจึงได้ถาม
โทษทำนายว่าโดยอีกคิดไม่งาม
ละเหยียบย่ำหาญอาครองราชย์แทน

จึงบังเกิดความโกรธโหดสุดขีด
จับโดยอีกใส่ตุ๊กขังหังฆ่าแค้น
นางพิรากอนเศร้าใจโหยดูแล
จึงปรับแผนให้ไมยราพลักตั้งองตาย

เมื่อหนุมานรู้เบาะแสรู้หนทาง
จึงอำพรางลงบาดาลผ่านผาได้
อุ้มพระรามลัดเลาะริบเหาะไป
ที่เขาศรีภานต์ฝากให้ไว้กับเทวดา

โมยราพ (๓)

บัดนั้น...

โมยราพทำศึกกับทัพหนุมาน
ให้ตั้งตาลเป็นอาวุธยุทธเสน่ผา
มีอุบายพลัดกันตีหนีไปมา
เกิดกังขาผู้กั้นใจไม่มีใครตาย

นางพิรากวนสิ่งใดครั้งยังทำชั่ว
ด้วยเพราะกัลลัดดีและถูกถูกทำร้าย
โดยดิถียังไม่ถึงเวลาต้องมาตาย
นางจึงได้บอกความลับกับฉานร

ว่าโมยราพยักษ์ตนนี้มีอุบาย
ถอดดวงใจที่ซ่อนไว้ที่ตรีภูกุฎติงขร
เป็นสิ่งที่ในเกล็ดองแก้วมณีองกรณ์
สามารถโมยราพยักษ์สักดวยปราณ

หนุมานจึงแผลงฤทธิ์ให้อุบายบ้าง
กลับเป็นร่างยักษ์ใหญ่ใจเหี้ยมหาญ
จับสิ่งมาบดขยี้แห่กลดาญ
ก็ไม่ผ่านโมยราพตีมันสิ้นใจตาย

ไมยราพ (๔)

จบเรื่อองราว ไมยราพอนาถแท้
ต้องพ่ายแพ้เพราะพยามาติตร้าย
บอกความลับให้ศัตรูรู้ทำลาย
ฤทธิ์มากมายก็ไม่อาจพ่ายหนุ่มาน

รักพี่น้องรักวงศ์ศาคณาญาติ
ศีรชะขาดเพราะพี่สาวเจ้าหักหาญ
ช่วยทศกัณฐ์จนสุดท้ายตายทรมาณ
นำสงสาร ไมยราพอนาถครั้น

ไมยราพตายโดยฉิบได้ให้สมบัติ
ขึ้นครองราชย์เมือองบาดาหนุ่มานนั้น
มีมัจฉานุเป็นอุปราชเฝ้าราชการ
ไมยราพสิ้นโทษทำนายนได้แม่จริง

ผู้ประพันธ์ : อดุพร สุวรรณปากแพรก

ไมยราพ

เจ้าแห่งเมืองบาดาล อันดั่งดี
กายมี ลีเมื่อดั่งอัน ดั่งกรรณัน
ตาตระเซ่ หนึ่งพัทตร์ ปากขบกัน
เป็นยักษี ที่จุดัน เกินบรรยาย

บุตรชายของ...มหา...ยมยักษี
เป็นศรีอภินิหาร ทศพัทตร์ นกเล่งใหญ่
มีมนตรา สะกดทัพ จนหลับไป
เก่งเกินใคร ชื่อไมยราพ บราบอมิตร

เก่งเกรียงไกร ได้อาณัติ ลุดวิเศษ
ฤทธิลุ่ม...มอญ...ผู้เป็นศิษย์
คือกัลล้องยา สะกด ให้หมดฤทธิ์
หลับสนิท...นิทรา...และกระบอง

ถอดดวงใจ ไกลตน หนทางลับ
ฝากไว้กับ...แมลงภู...อยู่ในภูล้อง
มณีอลงกรณ์ มีฤทธิ์ไกร จนได้ครอง
เมืองบาดาล เรืองรอง ดั่งกรมล

มีพี่สาว...เจ้าหม่อม...พิราภจน
เกิดนั้นเอน ดั่งลูกนาง สร้างทุกขันธ์
ไมยราพนั้น ประหลาด ชาติตัดกรมล
คิดอุกคี่...จับหลานชาย...ไปฝังคุก

โหรทำนาย...ไว้แล้ว...เกิดอาเพศ
ลำแดงเหตุ...เรือร้าง...ไม่สนุก
โดยฉิบ บุตรพี่สาว เผ่าสร้างทุกข์
คิดรานรูก หมายปอง ครองบัลลังก์

ทศกัณฐ์ ได้รั๑๗๑ ต่๑ไมยราพ
ให้ช้โดยปราบ สับพระราม นำมาขัง
ไว้ที่เมื๑ง...บาดาด...มันกำลั๑ง
ด้วยแค้นคั๑ง...ฝังใจ...รวบไวฉิบ

นำ ไปขัง กับพระราม ทำบันเป๑น
พิราภ๑น กรั๑งโอร๑ธา ๑นหน้าหงิก
โถพี๑ด...ขั๑มมากมาย...ให้ระ๑ชิก
ดั๑ดั๑ระ๑ริก...พ๑ฉิบใจ...ให้ท๑นมา๑น

ช้โดยคั๑ง...๑น๑คร๑...บาดาด ได้
ต่างมีพ๑าย มุ๑งเส๑นมา ๑อย่างกั๑้าหา๑ญ
ไมยราพ ถูกดั๑น ท่๑น๑ว๑ย๑ป๑รา๑น
๑าน๑ริ๑ดี๑ด๑ย...ด๑น๑ดา๑ด...ยังทา๑นทา๑น

พิราภ๑น...เม๑ยถึง...ขั๑ง๑ว๑ม๑ด๑บ
ทั๑งหม๑ดกั๑บ ท๑น๑มา๑น ให้ด๑น๑ด๑น
ทา๑ก๑๑๑ม๑นิ ๑๑๑ง๑กร๑ณ๑ มี๑๑๑น๑ป๑ร๑น
ที่๑๑๑น๑ก๑ม๑๑ คั๑นให้พ๑บ ๑บ๑ฉิ๑ว๑น

เท๑้าข๑างหนึ๑ง...๑ริ๑ง๑รู๑ระ...มิให้๑น๑ย๑บ
๑๑๑น๑มี๑๑ด๑บ...๑๑๑ก๑ม๑รา...มาทำ๑น
บั๑ด๑ง๑ใจ เท๑ล๑๑แ๑ล๑ก แ๑ก๑จาก๑กั๑น
ไมยราพ...ด๑บ๑ฉิ๑ว๑น...๑๑๑ท๑น๑เท๑

เพราะใจเผลอ เมานั้ญญา พาอั้บจน
ไร้คณามติต อิตถุฏ๓๓ หนทางที่
ผู้ดูตจบ พบเคราะห์กรรม ตามราวี
ด้วอย่างมี...ที่พึงคิด...พิการณา

ผู้ประพันธ์ : โกวิท ธีรวิโรจน์

ไมยราพ

นครหนึ่งเรืองราวที่กล่าวขาน
เมื่อบาดาลใต้สมุทรสุดเขตชั้น
ปกครองโดยตระกูลยักษ์ที่สำคัญ
มหาสมุทโฆษกหัวหน้ากษัตรา

ปกครองเมืองบาดาลมานานนัก
มียศศักดิ์เป็นญาติกับยักษ์
คือทศกัณฐ์ผู้ครองเมืองลงกา
มีลูกยาพี่น้องอยู่สองคน

มีธิดาคือนางพิรากวน
ทราวมองเห็นลูกเป็นหน่อผล
คือโอรสวิภาคย์ได้สายพล
ในวังอนเมืองใหญ่สาวยธา

บุตรชายหรือคือไมยราพยักษ์
ให้ประลักษ์แก่งกาจวาตผ
กายสีม่วงอ่อนสอกรหนึ่งพักตรา
มีกลัองยาเป็นอาวุธและกระบอง

ไมยราพสืบครองนครา
ต่อจากพระบิดาเฉลิมฉลอง
นางจันทร์เฉลิมเทวีเป็นคู่ครอง
ตามครรลของขงกษัตริย์ได้ติยา

บุตรบุญธรรมมีใจหาบุญกฐาน
กับบังอรนางสุพรรณมัจฉา
ไมยราพเก็บมาเลี้ยงเป็นบุตร
เติบโตในนคราเมืองบาดาล

เรียนวิชาอาคมมนต์วิเศษ
ได้เป็นศิษย์ฤาษีสุเมธจึงกล้าหาญ
สะกดทัพหีบไหไล ได้มนต์มาร
ชุดประมาณมีอาวุธชุดล้ำค่าย

เป็นกลัโง่งยาเป่าก้องทัพให้หีบไหไล
ถอดตองใจเป็นกุมราไม่เอาดี
เก็บที่เขตรีกูฎในไพร่ดั้น
เข้าโรมรันไม่ตายลายชิวดี

ทศกัณฐ์เมื่อยามทำสงคราม
กับพระรามอดตารพระทรงศรี
ได้ชักชวนไมยราพร่วมรบ
ทำสงครามยุทธวิธีด้วยมีวิชา

เมื่อครั้งก่อนทำมหาหมยภัย
ได้อินดูรักท่าง โกลเหล่าพงศา
แม้เป็นญาติชาติเชื้อพระบิดา
จะเป็นภัยต่อนคราเมืองบาดาล

ไมยราพดีอรันเข้าร่วมรบ
สะกดทัพจับพระรามด้วยอาถรรพ์
ใส่กรงเหล็กขังไว้ที่ตงตาล

หญิงประหารพร้อมหลานต้อไม่กล้าใคร

คิด โกรธแค้น โวยวิงงุ่นัดดา
ด้วยเกล้าอาหาเป็นกบฏหมดสงสัย
ถึงเป็นญาติไม่ละเว้นละเป็นภัย
ให้แค้นใจพระพี่น้องพิราภวน

จะกล่าวถึงหนุมาทนายลสมร
ได้อาหารร่วมกุ่มกำสรัด
รับติดตามพระรามไปด้วยใครครวญ
อาทรล้นแห่งใจองค์ภูมินทร์

หนุมาทแรงรุดเข้าหักหาญ
ต้องผ่านด่านเข้มแข็งกำแพงหิน
มียักษ์ทางหนึ่ง โกฎิเส้าแผ่นดิน
ผ่านด่านสิ้นแรงรุดพบบุตรชาย

มัจฉานุดสู้กับบิดา
ไม่รู้จักหน้าตามาท่างหาย
ทั้งรู้แพ้รู้ชนะให้กลับกลาย
จึงผ่อนคลายสืบตุ้ความนัย

เป็นลูกนางสุพรรณมัจฉา
ไมยราพเก็บมาไม่สงสัย
เลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมนำโชคชัย
จนเติบโตใหญ่โตเมื่อองบาดา

หนุมาทถามถึงซึ่งทางไป
มัจฉานุกรองใจไม่กล้าอาหา
ด้วยพ่อเลี้ยงมีพระคุณเทดีประมาณ
จึงส่งถารบอกใบ้ให้รู้ดี

ทนมานแปลงกายเป็นใบไม้
ไม้เกรงกลัวเงาใต้ใบนางโฉมศรี
เข้าบาดาลค้นหาพระกษี
ขุนกระบี่ได้พบองค์ราม

แดนอินทรีร้ายมนต์สะกดยักษ์
ได้ประจักษ์หัตถ์ใหญ่ตั้งปรารถนา
นำพระรามออกจากเมืองใต้ถ้ำ
ฝากเทวเสาศรีกานต์วานคุ้มครอง

แล้วกลับเมืองบาดาลเข้าหาญหัก
รบกับยักษ์ไมยราพผู้ขย่ง
ต่อสู้กันเหน็ดเหนื่อยการประจัญ
ฆ่าไมยราพผู้ขย่งตั้งแปลกใจ

จึงสืบถามถ้อยแถลงแจ้งประจักษ์
พิราภพแห่งลักษณะช้อยงามใจ
อยากให้ลูกครองบาดาลสืบต่อไป
จึงบอกให้ควมลับขย่งอนุช

ทนมานค้นหาไมยราพ
หวังจะปราบให้สิ้นวงศ์ยักษ์
ได้ควมลับดับชีพอุสุรา
ฝากดวงใจในกุมราฆ่าไมยราพ

ทนมานได้รู้จึงควมลับ
จึงเข้าดับไมยราพไม่หนีหาย
ให้ทำเหยียบบอกไว้กับดักภัย
เอามือนี้ภมรตายไปด้วยกัน

เมื่อสิ้นศึก ไมยราพปราบจนสิ้น
โดยดิถีครองแผ่นดินตามไฟสิ้น
สมฤทัยพระมารดาสืบต่อพลัน
ให้สืบสันตฺรุงเรืองเมือองบาดาด

ผู้ประพันธ์ : อัญชลี ณ เที่ยงใหม่

โมยราพ

อะกล่าวถึง ยักษ์ใหญ่ ฝ่ายทศกัณฐ์
ฤทธิ์ดีเยี่ยม ชื่นเกาะเหิน เดินแถว
เรียนวิชา อาคม พระสิทธิ์
มีกล้องยา ลกิต หมดก้องทัพ

ด้วยฤทธิ์หลาย ได้เป็นเจ้า เมืองบาดาล
พิณกายนั้น สีม่วงอ่อน ล่องกรกระซิบ
มีหนึ่งหน้า ตากระเซ่ เล่ห์ศณามัม
ปากกระซิบ ขบขัน มั่นใจตน

มีอาวุธ ชุดฤทธิ์ พิชิตใจ
ลกิตให้ หลับไหล ได้ทุกหน
เป็นศิษย์เอก ฤษีสุเมธ เดชมากล้ำ
ถอดลิตตน ใ้ภูมรี ขี้ขี้ขี้ขี้

เป็นบุตรของ ยักษ์า มหามย์ักษ์
เป็นญาติรัก ทศกัณฐ์ หมั่นรบเร้า
ให้ช่วยรบ กับพระราม จำตามเขา
ด้วยใจเผลอ ไม่เข้าใจ ใครขี้ขี้

โมยราพ แปลงกาย คล้ายฉาวร
เดินหลบซ่อน ซ่อนใจ ในลี้ลับ
ฟังเสียงดัง เล่าเรื่องราม ยามไม่ดี
จะเคราะห์ดี ยามสุริย์ คลี้กระดา

หลังสืบทราบ ไม่ทราบ กลับเขาได้อาต
แล้วแก่งกวด กลับองยา คธาไสย
ถกตกทัพ ของพระราม หลับไหลไป
แล้วองไป ในกองทัพ เพื่อจับพระราม

เห็นหนุมนาน ขยายกาย ไหล่บ้านยักษ์
อมพบบพลา ที่พัก รักรษ์ล่องล้ำ
เห็นพิเวก พระลักษมณ์ ปกป้องราม
เข้ามณต์ชั้ ย้ำไป ไม่ลสมประดี

แบกพระราม ขึ้นมา มาเมื่อองบาดา
เรียกน้องชวลย์ พิศากจน ด่อนเรื่อรี
ตั้งกระทะ ต้มน้ำ แต่ยามนี้
เตรียมพิธี ต้มพระราม ในยามรุ่ง

คำเตือนนั้น ฝนประหลาด ให้ความอดทน
เห็นหลานชวลย์ โดยฉีก พลิกตะตุง
โหรทำนาย ทายหัก ลักยกยั้ง
ด้วยหลานสูง มุ่งมอง ครองบาดา

โกรธเคืองตั้ง ตั้งขังคุก ลูกน้องดา
พรุ่งนี้เช้า เจ้าต้องตาย ภายละบั้น
ละบั้นคอ ให้ตาย ภายชีวัน
พร้อมราชัน องศ์ราม ยามอรุณี

ฝ่ายทูลหมาน มีลมผ่าน ก็ขลุ่ยคืบ
เบิกตาตื่น มีนงง ๑๑ครามลี
พิภพแฉะ แฉดติดตาม พระภูมิ
ผ่านหลายลี ถึงพื้นที่ เมืองบาดาล

ระหว่างทาง พบนาง พิราภวน
นางโอดครวญ ชอนเศร้า ข้าอั้งหลาน
ทูลหมาน ลัษณ์ว่า คราเสร็จการณ
จะให้หลาน ครองแค้น แทนลุงร้าย

ทูลหมาน พลันรู้แหว่ง แหว่งขังราม
เข้าติดตาม ทำลายกรง พังลงได้
อุ้มพระราม เทะลี้อ ลือเลียดไป
ฝากท่านไว้ กับเทวา ภาสุรภานต์

เทะกัฒมา บาดาล พาดพันยักษ
เข้าหาญกัก ลักเพียงใด ไม่เอาลัษณ์
แม้พาดกัน ด้อยต้นตาล แหวดกตะบัน
พลัดพาดกัน เท้าใด ไม่รานรอน

ถามพิราภวน ได้ความ ล้าลึกได้
มันถอดใจ ใต้ภูมิ ที่ตั้งขร
ชอนในภ๑๑ มณี ๑๑งกรณ
ที่เก็บชอน ภูมรไพร ในศิรัฎฐ

ท่านตั้งองค์ บลิตชีวา เจ้าภูมร
ไมยราพ ฤทธิรอน นอนตรีทูต
ทูลหมาน รู้ความจริง ลึงพิสุจน์
ขยายกาย ให้ใหญ่สุด ดุจยักษมาร

โตดเก๋งเหยียบ ร่างกาย ไมยราพ
เอื้อมมีอับ ภูมรี ขยี้ละบัน
ไมยราพ ถึงตาย ภายดีวัน
ตัดศีร์ษะ พญามาร ปดอบขเวญพระราม

ผู้ประพันธ์ : สติติย์พันธ์ ธรรมสติติย์

